

Pomáhat a chránit

POLICEJNÍ PREZIDIUM ČESKÉ REPUBLIKY

Náměstek policejního prezidenta
pro službu kriminální policie a vyšetřování

Doručeno dne: 2. 3. 2015

Č. j. PPR-37191-11/ČJ-2014-990140

Praha 26. února 2015
Počet listů: 8

ROZHODNUTÍ

o odmítnutí žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Policie České republiky, která je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“),

rozhodla

ve věci žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., kterou dne 30. prosince 2014 obdržela od pana Tomáše Peciny, Slezská 1668/56, 120 00 Praha 2, datová schránka: whehjsc, a kterou se výše jmenovaný domáhá poskytnutí textu pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech, ze dne 3. prosince 2013

takto:

podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) žádost

č á s t e č n ě o d m í t á

ve vztahu k těm částem textu pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech, ve znění pokynu policejního prezidenta č. 95/2014, o identifikačních úkonech, včetně příloh k tomuto internímu aktu řízení, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie České republiky a nijak se netýkají osob stojících mimo ni, přičemž jejich zveřejnění by ohrozilo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky, konkrétně

Strojnická 27
170 89 Praha 7

www.policie.cz

Tel.: +420 974 834 651
Fax: +420 974 834 734
Email: pp.nskpv@pcr.cz

čl. 1 odst. 1 písm. i) – vztahuje se výlučně ke zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky v souvislosti s odběrem biologického materiálu,

čl. 58 odst. 2 – týká se výlučně zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky při porovnávání profilů DNA s obsahem systému CODIS,

čl. 58 odst. 5 písm. b) – týká se výlučně zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky při porovnávání profilů DNA s obsahem systému CODIS,

čl. 62 odst. 4 – týká se výlučně zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky při aktualizaci systému CODIS a systému INFO DNA,

čl. 86 až 96 – týkají se výlučně zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky,

čl. 98 odst. 4 a 5 - týkají se výlučně zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky,

Příloha č. 8 – týká se výlučně zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky.

Odůvodnění

Policejní prezidium České republiky obdrželo dne 30. prosince 2014 žádost o informace pana Tomáše Peciny, Slezská 1668/56, 120 00 Praha 2 (dále jen „žadatel“), podle zákona č. 106/1999 Sb. Žadatel se konkrétně domáhá poskytnutí textu pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech, ze dne 3. prosince 2013.

Povinný subjekt posoudil předmětnou žádost a dne 14. ledna 2015 poskytl žadateli text požadovaného pokynu policejního prezidenta č. 250/2013, o identifikačních úkonech, ve znění pokynu policejního prezidenta č. 95/2014, o identifikačních úkonech (dále jen „PPP č. 250/2013“) po vyloučení těch informací, u nichž dospěl k závěru, že tak stanoví zákon. Ohledně vyloučených informací zároveň týž den vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a na základě ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 6 téhož zákona. Při omezení práva na informace podle ustanovení § 12 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt postupoval tak, že znečitelnil v textu a přílohách uvedeného interního aktu řízení, který reguluje v rámci Policie České republiky provádění všech identifikačních úkonů a zpracování osobních údajů s nimi souvisejících, ty části textu, které se vztahují výlučně k vnitřní organizaci práce Policie České republiky a nijak se netýkají osob stojících mimo ni, přičemž podle jeho názoru zveřejnění těchto informací by ohrozilo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Konkrétně znečitelnil text ustanovení:

čl. 1 odst. 1 písm. i) – vztahuje se výlučně ke zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky v souvislosti s odběrem biologického materiálu (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 24 – týká se zabezpečení přístupu k identifikačním údajům v informačním systému FODAGEN (§ 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 26 - týká se zabezpečení přístupu k identifikačním údajům v informačním systému FODAGEN a vztahuje se výlučně k vnitřní organizaci práce Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 29 odst. 1 - vztahuje se výlučně k vnitřní organizaci práce Policie České republiky (§ 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 37 - týká se zabezpečení přístupu k identifikačním údajům v informačním systému AFIS (§ 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 39 - týká se bezpečnostních opatření přístupu k identifikačním údajům v informačním systému AFIS a vztahuje se výlučně k vnitřní organizaci práce Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 54 - týká se zabezpečení přístupu k identifikačním údajům v daktyloskopických sbírkách (§ 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 58 odst. 2 – týká se výlučně zúčastněných pracovníků Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 58 odst. 5 písm. b) – týká se výlučně zúčastněných pracovníků Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 62 odst. 1 písm. c) - týká se výlučně zúčastněných pracovníků Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 62 odst. 4 – týká výlučně zúčastněných pracovníků Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 64 – týká se zabezpečení přístupu k identifikačním údajům v systémech databáze DNA (dle § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 68 - týká se zabezpečení přístupu k identifikačním údajům v systémech databáze DNA a vztahuje se výlučně k vnitřní organizaci práce Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 86 až 96 – týkají se výlučně zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků Policie České republiky (§ 11 odst. 1. písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 98 odst. 4 a 5 - týkají se výlučně zúčastněných pracovníků Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

čl. 98 odst. 12 – týká se zabezpečení přístupu k identifikačním údajům (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

Příloha č. 7 – týká se výlučně vnitřní organizace práce Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.),

Příloha č. 8 – týká se výlučně zúčastněných pracovníků Policie České republiky (§ 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.).

V odůvodnění tohoto svého rozhodnutí povinný subjekt konstatoval, že informace vyloučené z textu PPP č. 250/2013 lze v zásadě zařadit do dvou skupin, z nichž první tvoří informace o úpravě zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky zúčastněných na identifikačních úkonech podle předmětného interního aktu řízení a druhou informace o bezpečnostních opatřeních souvisejících s úpravou přístupu do jednotlivých informačních systémů a databází obsahujících identifikační údaje pocházející z identifikačních úkonů podle předmětného interního aktu řízení. Ohledně účelu zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky podílejících se na odběru biologického materiálu a nakládání s ním, povinný subjekt uvedl, že spočívá v možné kontaminaci odebraných stop. Profil DNA těchto pracovníků je v případě potřeby odečten od kontaminovaného (smíšeného) profilu a tím je získán skutečný profil DNA odebrané stopy. Osobní údaje těchto příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky jsou zpracovávány pouze v souvislosti s jejich služebním či pracovním zařazením výhradně po dobu výkonu vymezené činnosti.

Při změně jejich služebního či pracovního zařazení nebo při ukončení služebního či pracovního poměru k Policii České republiky jsou všechny jejich identifikační úkony zlikvidovány. Všichni dotčení pracovníci jsou s tímto postupem předem prokazatelně seznámeni. Ohledně účelu bezpečnostních opatření souvisejících s úpravou přístupu do jednotlivých informačních systémů a databází obsahujících identifikační údaje povinný subjekt uvedl, že jím je samozřejmě ochrana údajů v těchto informačních systémech a databázích obsažených před jejich neoprávněným zpřístupňováním, vyhledáváním, používáním, předáváním nebo jakýmkoli jiným neoprávněným zpracováním.

Povinný subjekt dále konstatoval, že při omezení práva na informace se opřel o ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., které umožňuje omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, a zdůraznil, že poskytl žadateli všechny jím požadované informace z PPP č. 250/2013, přičemž v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb. vyloučil pouze ty, které nijak neupravují jeho činnost jakožto orgánu veřejné moci navenek, tj. vůči veřejnosti, nijak se nevztahují na osoby stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti v rámci Policie České republiky. Povinný subjekt vyjádřil názor, že informace jím vyloučené z textu PPP č. 250/2013 a náležející jak do první, tak do druhé výše uvedené skupiny plně odpovídají definici vnitřního předpisu obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu 4 As 20/2007 – 64, a proto na ně lze v plné míře vztáhnout ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace rovněž konstatoval, že při posuzování předmětné žádosti se zabýval rovněž otázkou, zda v daném případě je omezení svobodného přístupu k informacím na základě § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nejen možné, ale zároveň nezbytné. V této souvislosti uvedl, že přihlédl k ustanovení § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., které praví, že povinný subjekt neposkytne informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, ... které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila ... schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Povinný subjekt vyjádřil přesvědčení, že zveřejnění informací ohledně zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky zúčastněných na identifikačních úkonech a informací ohledně bezpečnostních opatření souvisejících s úpravou přístupu do jednotlivých informačních systémů a databází obsahujících identifikační údaje by mohlo být zneužito pachateli trestné činnosti a nepochybně by bylo způsobitelné ohrozit bezpečnost zmíněných informačních systémů a databází provozovaných Policií České republiky a bezpečnost údajů v nich obsažených. Povinný subjekt konstatoval, že právě takové informace v textu PPP č. 250/2013 znečitelnil a všechny ostatní žadateli poskytl, a vyjádřil mínění, že omezení svobodného přístupu k informacím je proto v daném případě plně odůvodněno nezbytným opatřením k ochraně veřejné bezpečnosti a bezpečnosti státu.

Žadatel se s uvedeným vyřízením své žádosti o informace nespokojil a dne 15. ledna 2015 podal proti rozhodnutí povinného subjektu o jejím částečném odmítnutí odvolání podle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. V bodě II. A svého odvolání označil za nezákonné odmítnutí předmětné žádosti ve vztahu k čl. 62 odst. 1 písm. c), čl. 64 a čl. 68 PPP č. 250/2013, neboť tyto informace povinný subjekt jinému žadateli, Iuridicum Remedium, o. s., již dříve poskytl. V bodě II. B odvolání žadatel zpochybnil omezení práva na informace

ve vztahu ke zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky zúčastněných na identifikačních úkonech podle předmětného interního aktu řízení a v bodě II. C svého odvolání dále zpochybnil omezení práva na informace ve vztahu k úpravě přístupu do jednotlivých informačních systémů a databází obsahujících údaje pocházející z identifikačních úkonů podle PPP č. 250/2013.

Žadatelovým odvoláním se zabývalo Ministerstvo vnitra České republiky jako nadřízený odvolací orgán a svým rozhodnutím z 13. února 2015 zrušilo napadené rozhodnutí povinného subjektu a věc mu vrátilo k novému projednání. V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán dal za pravdu odvolatelově tvrzení ohledně nekonkrétnosti a hypotetičnosti důvodů pro odmítnutí žádosti, které spočívají v potenciálním zneužití informací pachateli trestné činnosti tak, aby postupům Policie České republiky přizpůsobili své jednání, eliminovali jejich účinnost a bránili svému odhalení a usvědčení. Odvolací orgán dále konstatoval, že mu není zřejmé, jaké důvody vedly povinný subjekt k výroku rozhodnutí o odmítnutí předmětné žádosti co do článků 24, 29 odst. 1, 37, 54 a 64 PPP č. 250/2013 a jakými úvahami se v daném případě řídil při hodnocení skutkového a právního stavu, neboť tyto úvahy v odůvodnění rozhodnutí v zásadě absentují, a to činí toto rozhodnutí nepřezkoumatelným. Odvolací orgán konečně uložil povinnému subjektu znovu posoudit předmětnou žádost a v případě, že dojde k závěru, že ta směřuje k poskytnutí informace, jejíž vydání je povinný subjekt povinen či oprávněn odmítnout, vydat v dané věci nové rozhodnutí, ze kterého bude jednoznačně zřejmý právní důvod pro odmítnutí žádosti uvedený v zákoně č. 106/1999 Sb., tento bude řádně podřazen pod skutkový stav, který bude v obecných rysech v rozhodnutí uveden, stejně jako srozumitelné úvahy, jimiž se povinný subjekt při vydání rozhodnutí řídil. V případě uplatnění důvodu pro odmítnutí informace uvedeného v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) odvolací orgán uložil povinnému subjektu provést správní uvážení, jež uvede v rozhodnutí a ze kterého budou zřejmé konkrétní skutkové okolnosti, jež ho vedly k závěru, že zájem na neposkytnutí převažuje nad právem na informace.

Na základě rozhodnutí nadřízeného odvolacího orgánu povinný subjekt znovu posoudil předmětnou žádost o informace, akceptoval námítky uvedené v bodech II. A a II. C žadatelova odvolání a dne 26. února 2015 poskytl žadateli text požadovaného PPP č. 250/2013 podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb. po vyloučení těch informací, o nichž nadále soudí, že tak stanoví zákon. Konkrétně znečitelnil text následujících ustanovení:

čl. 1 odst. 1 písm. j) – vztahuje se výlučně ke zpracování osobních údajů zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky v souvislosti s odběrem biologického materiálu,

čl. 58 odst. 2 – týká se výlučně zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky při porovnávání profilů DNA s obsahem systému CODIS,

čl. 58 odst. 5 písm. b) – týká se výlučně zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky při porovnávání profilů DNA s obsahem systému CODIS,

čl. 62 odst. 4 – týká se výlučně zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky při aktualizaci systému CODIS a systému INFO DNA,

čl. 86 až 96 – týkají se výlučně zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky,

čl. 98 odst. 4 a 5 - týkají se výlučně zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky,

Příloha č. 8 – týká se výlučně zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků, tj. zaměstnanců a příslušníků Policie České republiky.

Při omezení práva na informace se povinný subjekt znovu opřel o ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., které umožňuje omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu 4 As 20/2007 – 64 vyplývá, že vnitřní předpis ve veřejné správě představuje souhrnné označení pro akty abstraktní povahy, které slouží k uspořádání poměrů uvnitř jedné nebo více organizačních jednotek nebo zařízení veřejné správy a jejichž vydání se opírá o právně zakotvený vztah podřízenosti k vydavateli aktu. Předmětem vnitřního předpisu mohou být různé skutečnosti. Mohou jím být upraveny také pracovní postupy a konkretizace úkolů, vyplývající z působnosti úřadu jako provedení předpisu úřadu vyššího; mohou v nich být stanoveny interní toky informací. Vždy se však bude jednat o takové akty, které se dotýkají pouze pracovníků, kteří jimi jsou vázáni (akty řízení). Povinný subjekt konstatuje, že poskytl žadateli všechny jím požadované informace z PPP č. 250/2013 a v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb. vyloučil pouze ty, které nijak neupravují jeho činnost jakožto orgánu veřejné moci navenek, tj. vůči veřejnosti, nijak se nevztahují na osoby stojící mimo hierarchii služební nadřízenosti a podřízenosti v rámci Policie České republiky. Všechny informace vyloučené z textu PPP č. 250/2013 se týkají výhradně zúčastněných pracovníků, tj. příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky podílejících se na odběru biologického materiálu a nakládání s ním, podle názoru povinného subjektu plně odpovídají definici vnitřního předpisu obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu 4 As 20/2007 – 64, a proto na ně lze v plné míře vztáhnout ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Ustanovení PPP č. 250/2013 vztahující se k problematice zúčastněných pracovníků upravují zejména opatření organizační povahy (stanovení povinností a postupů jednotlivých útvarů a organizačních článků Policie České republiky, způsob předávání informací mezi těmito subjekty, prostředky a způsoby zpracování osobních údajů zúčastněných pracovníků apod.). Neobsahují žádné konkrétní technické postupy znaleckých pracovišť Policie České republiky při provádění znaleckého zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví genetika (tedy nestanoví například, jakým způsobem je prováděno tzv. odečítání profilů DNA z kontaminované stopy). Ustanovení PPP č. 250/2013 týkající se zúčastněných pracovníků se nijak nedotýkají zpracovávání osobních údajů získaných při provádění identifikačních úkonů nebo z míst neobjasněných trestných činů, týkají se pouze zpracování osobních údajů příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky. Žadatel ve svém odvolání poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2013, č. j. 10A 251/2011-38-43, v němž uvedený soud judikoval:

„Ve vztahu ke sbírání biologických stop, jejich uchovávání a zkoumání lze zopakovat to, co již bylo uvedeno výše. Pokyn upravující tento postup nelze označit ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím za vnitřní předpis, neboť má dopady do práv fyzických osob, jichž se tyto biologické stopy týkají.“

Povinný subjekt je však toho názoru, že uvedený rozsudek nelze aplikovat na informace vyloučené z PPP č. 250/2013, neboť hovoří o zpracovávání osobních údajů třetích osob (z pohledu Policie České republiky především zájmových osob). Městský soud v Praze totiž konstatoval, že nelze považovat za vnitřní předpis takový interní akt řízení, který upravuje zpracovávání osobních údajů třetích osob, neboť v takovém případě dochází k zásahu do jejich práv. V případě zúčastněných pracovníků však o něčem takovém hovořit nelze, neboť zúčastněnými pracovníky jsou výlučně příslušníci a zaměstnanci Policie České

republiky, kteří poskytli svůj profil DNA pro účely vyloučení kontaminace biologických stop, učinili tak dobrovolně (na základě souhlasu se zpracováním osobních údajů) a po seznámení se způsobem, jakým bude s jejich osobními údaji nakládáno. Vzhledem k tomu, že ustanovení upravující problematiku zúčastněných pracovníků neobsahují žádnou konkrétní návaznost na zpracování osobních údajů získaných při provádění identifikačních úkonů nebo z míst neobjasněných trestných činů (s výjimkou čl. 58 odst. 2 a čl. 92, kde je pouze stanoveno, kdy se profily DNA zúčastněných pracovníků využijí bez bližšího popisu konkrétního postupu), lze podle názoru povinného subjektu konstatovat, že tato ustanovení splňují všechny podmínky vnitřního předpisu bez vnější působnosti, jak je definuje rozsudek Nejvyššího správního soudu 4 As 20/2007–64, neboť se dotýkají pouze pracovníků, kteří jsou jimi vázáni a v žádném případě nemohou ovlivnit žádné jiné subjekty mimo Policii České republiky.

Pokud jde o otázku, zda je odepření poskytnutí informace nejen možné, ale i nezbytné, povinný subjekt zastává názor, že v případě ustanovení týkajících se zúčastněných pracovníků odepření nezbytné je. Právo na informace je zaručeno čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“). Současně podle čl. 17 odst. 4 LZPS *„právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“*. V návaznosti na LZPS dal zákonodárce v § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinnému subjektu možnost na základě správního uvážení, jež uvede v příslušném rozhodnutí, odmítnout poskytnutí požadované informace. Základním úkolem Policie České republiky v souladu s ustanovením § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je *„chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti“*. Rozsah činností, kterými Policie České republiky tyto úkoly zajišťuje, je velký a je nezbytné upravovat podrobnosti postupu jejich příslušníků a zaměstnanců vnitřními předpisy, které mohou představovat pro potencionální pachatele trestné činnosti cenný zdroj informací usnadňující samotné spáchání trestného činu nebo ztěžování postupu Policie České republiky při následném objasňování a vyšetřování tohoto trestného činu. V této souvislosti je nutné vzít v úvahu, že mnohé z policejních metod a postupů jsou veřejnosti známy, a to zejména z odborné literatury (na tuto skutečnost poukázal rovněž Městský soud v Praze v rozsudku 10A 251/2011-38-43 ze dne 10. ledna 2013) nebo z veřejných sdělovacích prostředků či dokonce z prezentačních akcí pořádaných Policií České republiky. Na druhé straně existuje celá řada vnitřních předpisů obsahujících postupy, které nebyly nikdy takovýmto způsobem zveřejněny, a to z obavy, aby nebyly v nich obsažené informace zneužity pachateli trestné činnosti. Nemusí se však jednat pouze o případ, kdy jedna konkrétní informace sama o sobě ohrozí plnění úkolů Policie České republiky, ale ve spojení s jinými, běžně dostupnými informacemi, by k takovému ohrožení vést mohla. Policie České republiky proto zcela logicky velice důkladně zvažuje, zda je možné požadované informace poskytnout či nikoliv, a to především s přihlédnutím k důležitosti jí svěřených úkolů a očekávání veřejnosti, že tyto úkoly bude plnit řádně a svědomitě.

Ustanovení týkající se zúčastněných pracovníků, jak bylo konstatováno výše, představují organizační opatření v rámci Policie České republiky bez jakékoliv působnosti vůči třetím osobám a tato ustanovení doposud nebyla popsána v žádné odborné publikaci ani zveřejněna jiným způsobem (pomineme-li zprávy v médiích, které se v této souvislosti objevily, ale které pracovaly jen s velmi neúplnými a obecnými informacemi). U zmíněných ustanovení lze vznést důvodné obavy, že jejich zveřejnění by mohlo zejména ve spojení

s jinými informacemi vést ke ztěžování plnění úkolů Policie České republiky ze strany pachatelů trestné činnosti. Nelze přitom v žádném případě přehlédnout ani skutečnost, že tato ustanovení určují pravidla nakládání s osobními údaji příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky. Nelze si představit jakýkoliv legitimní důvod, který by za těchto okolností upřednostnil právo na informace před zájmem na řádném a nestranném plnění úkolů Policie České republiky a také před zájmem na ochraně soukromí příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky podle čl. 10 odst. 2 LZPS, neboť z těchto ustanovení je zřejmé, kdy a jak jsou zpracovávány jejich osobní údaje, respektive citlivé údaje vztahující se k jejich osobám.

Žadatel ve svém odvolání uvádí, že při zpracování osobních či citlivých údajů třetích osob existuje „veřejný zájem na dostupnosti informací týkajících se toho, jak je s citlivými osobními údaji, jimiž policie disponuje, nakládáno“. Tomuto názoru lze s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze 10A 251/2011-38-43 ze dne 10. ledna 2013 jen přisvědčit. Současně si však nelze nepoložit otázku, jaký legitimní zájem může mít veřejnost na dostupnosti informací týkajících se nakládání s osobními či citlivými údaji zúčastněných osob, tj. příslušníků a zaměstnanců Policie České republiky. Zpracování těchto údajů, jak bylo ukázáno výše, je jiného charakteru než zpracování údajů třetích osob, a proto lze o legitimním zájmu veřejnosti na dostupnosti těchto informací důvodně pochybovat. Povinný subjekt je toho názoru, že v daném případě dochází k vybočení z práva na informace ve smyslu usnesení Ústavního soudu České republiky III. ÚS 156/02 ze dne 18. prosince 2002. Podle tohoto usnesení je právo na informace právem politickým a mělo by být chápáno jako právo na informaci, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby „v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí“. Toto právo „však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti“.

Z výše uvedených důvodů povinný subjekt rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí, a to k Ministerstvu vnitra České republiky podáním u Policie České republiky, Policejního prezidia České republiky, oddělení tisku a prevence, Strojnická 27, Praha 7.

plk. Mgr. Zdeněk Laube

náměstek policejního prezidenta

pro službu kriminální policie a vyšetřování

VYPRAVENO DNE:

27.2.2015
M